

Arrest

nr. 346 305 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
 André Dumontlaan 210
 3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X., die beiden verklaren van Palestijnse origine te zijn, op 18 januari 2026 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 december 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers dienen op 20 februari 2025, op de Belgische ambassade te Caïro, een aanvraag in voor een visum lang verblijf om humanitaire redenen.

De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie beslist op 19 december 2025 om deze twee visumaanvragen te weigeren.

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

De bestreden weigeringsbeslissingen berusten voor beide verzoekers op de volgende motieven:

“(…)

Aangezien de twee meerderjarige broers, namelijk de 20-jarige Palestijn A. N. L N, geboren op (...) 2005, en zijn 22-jarige Palestijnse broer A. M. L N, geboren op (...) 2003, bij hun vader A. L. N. M., geboren op (...) 1979 en eveneens van Palestijnse nationaliteit, in België wensen te vestigen, kunnen zij niet genieten van

gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980. Deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor voor betrokkenen een humanitair visum werd aangevraagd. Er werd retributiekost betaald voor het humanitaire visum en in het visumaanvraagformulier, dat door betrokkene zelf werd ondertekend, werd in punt 23 melding gemaakt van de aanvraag van een humanitair visum. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Wij verwijzen naar het feit dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zichzelf geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §33; EHRM 2 juni 2015, K.M. t. Zwitserland, §59). Hetzelfde geldt voor relaties tussen broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (RvV, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit impliceert dat de betrokkenen het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moeten kunnen aantonen. Er werd niet aangetoond dat de betrokkenen in Egypte of Palestina financieel worden ondersteund door hun vader in België, aangezien er geen bewijsstukken zoals bankoverschrijvingen, geldtransfers of andere documenten werden voorgelegd die deze financiële afhankelijkheid bevestigen. Het blijft eveneens onduidelijk of de betrokkenen over eigen inkomsten beschikken. De financiële afhankelijkheid is dan ook niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Er zijn geen aanwijzingen in het dossier die erop wijzen dat het verblijf in Egypte voor de betrokkenen niet verder verlengd zou kunnen worden. Er werd geen enkel officieel document voorgelegd dat aantoonde dat de Egyptische autoriteiten hun aanvragen voor een verblijfsvergunning hebben geweigerd. Uit het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie blijkt dat bescherming volgens artikel 48/4 §2 c Vw alleen wordt toegekend als 'de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger die terugkeert naar het getroffen gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico op ernstige schade loopt. Ondanks de machtsvername door Hamas, de Israëlische blokkade en de schendingen van basisrechten, treffen deze onveiligheid en mensenrechtenschendingen niet systematisch alle inwoners van Gaza. Het blijft noodzakelijk om relevante individuele elementen aan te brengen die hun precarie humanitaire situatie volgens art. 3 EVRM en artikel 48/4 §2 c Vw bevestigen. Wij wijzen erop dat niet alle inwoners van de Gazastrook zich in een situatie van ernstige persoonlijke onveiligheid bevinden als gevolg van de algemene humanitaire situatie en willekeurig geweld in de zin van artikel 3 EVRM. Om het risico op willekeurig geweld te kunnen bepalen, dienen de verzoekers hun aanvraag te onderbouwen met de benodigde bewijsstukken. De referentiepersoon ontving de vluchtelingenstatus in België op basis van zijn werkzaamheden bij het Palestijnse Journalistensyndicaat. Het is echter de vader van de betrokkenen die voor deze organisatie werkte, en niet de verzoekers zelf. Beide betrokkenen hebben een blanco strafregister voorgelegd. Bijgevolg kunnen wij vaststellen dat zij niet strafrechtelijk worden gezocht en niet werden veroordeeld. Overwegende dat het aan betrokkenen is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragers ligt die een verblijfsvergunning aanvragen en dat deze personen daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moeten voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684, 7 augustus 2002). Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. De rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben op 4 februari 2026 een synthesesamenvatting neergelegd.

2.2. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekers betogen in de synthesesamenvatting als volgt:

“Middelen

Conform vaste rechtspraak van uw Raad volstaat het om een middel als ernstig te beschouwen wanneer op het eerste zicht dit middel als ontvankelijk en gegrond kan worden beschouwd. Volgende grieven kunnen gericht worden tegen de motieven en argumentatie van de administratieve beslissing, op basis van de aangehaalde wetsartikelen en rechtspraak, en in het licht van de context van verzoekers die humanitair gezinshereniging aanvragen.

Eerste & enige Middel – Schending van:

- art. 8 EVRM,*
- art. 17 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging,*
- art. 9 en 13 Vw.,*
- art. 52, §4 Vreemdelingenbesluit,*
- Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,*
- Beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder o.a. de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.*

1.

Op datum van 20.02.2025 hebben verzoekers een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Bij beslissing dd. 19.12.2025 werd dit verzoek geweigerd en op datum van 21.12.2025 werden verzoekers in kennis gesteld hiervan.

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Art. 3 Wet 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat de motieven draagkrachtig zijn, dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS 11 december 2015, nr. 233. 222).

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De materiële motiveringsplicht houdt dus in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich vergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden

te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28602; RvV 11 juni 2009, nr. 28599.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28.599.)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de sczijn (sic) die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Vastgesteld dient dat artn. 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, art. 62 Vw. en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissingen niet afdoende meedeelt waarom in concreto een weigeringsbeslissing werd opgelegd. Verweerster dient in haar beslissingen een in concreto beoordeling te maken en geen stereotype houdingen aan te nemen.

De bestreden beslissingen baseren zich op algemene uitspraken over de Gazastrook, Hamas en geweld, zonder een concrete analyse van de individuele situatie en persoonlijke kwetsbaarheden van N. en M.. Het ontbreken van bewijs van actuele bescherming in Egypte wordt niet genuanceerd volgens persoonlijke omstandigheden en de al dan niet tijdelijke aard van hun verblijf aldaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verlangt een individuele toetsing, geen puur generieke landeninfo (cfr. RvV 21 oktober 2025, nr. 334734).

[Verzoekers zijn op 21.04.2024 moeten vluchten uit de Gazastrook samen met hun moeder en twee minderjarige zussen, als gevolg van de verwoestende oorlogssituatie, de massale bombardementen, het haatklimaat en het alomtegenwoordige dodelijk geweld. Thans zijn enkel verzoekers nog in Egypte achtergebleven: hun moeder en zussen zijn via gezinshereniging alvast in België toegelaten en herenigd met hun vader.]

Onvoldoende beschouwing omtrent gezins- en afhankelijkheidsbanden:

Het recht op gezinsleven werd verengd tot de financiële afhankelijkheid, terwijl het EHRM, RvV en HvJ eisen dat ook andere vormen van afhankelijkheid minstens moeten worden onderzocht (medisch, psychologisch, sociaal, familiaal, emotioneel). EHRM vereist bijkomende afhankelijkheid niet uitsluitend financieel (zie ook RvV 5 september 2023, nr. 293747).

[Egypte weigert verzoekers een formele vluchtelingenstatus of verblijfsmachtiging toe te kennen. Zij verblijven er bijgevolg zonder recht op bescherming, in een kamp voor illegalen, in uiterst precaire leefomstandigheden. Zij zijn voor hun overleven in hoofdzaak aangewezen op occasionele liefdadigheid en hulp van voorbijgangers voor eten en kleding. Wettelijke sociale, medische of structurele begeleiding ontbreekt volledig. Om te kunnen overleven is men soms zelfs genooddaakt op illegale wijze arbeid te verrichten, onder voortdurende vrees voor arrestatie of uitzetting.

De schrijnende levensomstandigheden hebben geresulteerd in ernstige fysieke en psychische gevolgen: verzoekers zijn ondervoed, kampen met gezondheidsproblemen en vertonen tekenen van zwaar psychologisch trauma als gevolg van oorlogservaringen, familiebreuk en onzekerheid over hun toekomst. Er is degelijk medische opvang noodzakelijk.

Hun vader in België, die de vluchtelingenstatus geniet, stuurt zoveel mogelijk financiële middelen maar deze blijken ontoereikend. Het klassieke bewijs (bankoverschrijvingen) is bovendien moeilijk of onmogelijk in deze omstandigheden, maar de afhankelijkheidsband blijkt uit de feitelijke situatie. De band met hun ouders en minderjarige zussen is bijzonder hecht, zowel materieel als emotioneel. Een verdere scheiding van hun gezinsleden – nu de moeder en zussen reeds in België zijn – zou disproportioneel, inhumain en strijdig zijn met het recht op gezinsleven, zoals erkend onder art. 8 EVRM en Richtlijn 2003/86/EG (RvV 27 september 2024, nr. 313625; RvV 7 februari 2023, nr. 284442).

In deze context hadden de Belgische autoriteiten, gelet op de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht (RvS 9 december 2025, nr. 265.110), een individueel onderzoek moeten voeren naar de medische, emotionele en familiale kwetsbaarheid van verzoekers, en dienden zij alternatieve bewijsmiddelen te aanvaarden gezien de feitelijke bewijshindernissen in Egypte en Gaza (RvV 30 november 2020, nr. 245057). De huidige motivering blijft te eng gefocust op formele criteria en bankbewijzen, zonder het bredere humanitaire noodscenario afdoende te wegen (RvV 9 oktober 2024, nr. 314480).

De combinatie van oorlogstrauma, familiale scheiding, medische en psychische kwetsbaarheid, gebrek aan bescherming in Egypte en het aantoonbaar bestaan van gezinsleven met hun vader en inmiddels reeds herenigde moeder en zussen in België, levert een uitzonderlijke humanitaire situatie op. In het licht van de relevante nationale en Europese regelgeving, alsook de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen én het EHRM, kan van verzoekers niet worden verwacht dat zij met klassieke bankafschriften of formeel bewijs hun afhankelijkheid onderbouwen.

Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissing te vernietigen wegens schending van het recht op gezinsleven, het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel, en het niet uitvoeren van een individueel onderzoek, zoals onder meer beklemtoond in RvV 27 september 2024, nr. 313625, RvV 9 oktober 2024, nr. 314480 en RvS 9 december 2025, nr. 265.110.]

Vader geniet **[bovendien]** internationale bescherming. De situatie en kwetsbaarheid van zijn kinderen wordt onvoldoende betrokken.

Onvolledige en formele beoordeling van bewijsstukken:

Verweerster erkent geen bewijs omdat er geen bankoverschrijvingen werden ingediend voor financiële afhankelijkheid. Dit is een te formele eis: afhankelijkheid kan blijken uit feiten, getuigenissen, levensomstandigheden (zie ook RvV 5 september 2023, HvJ Bolbol). **[Bovendien werden verzoekers onvoldoende geïnformeerd dergelijke bewijsstukken bij te brengen.]**

Onvoldoende toetsing aan actuele humanitaire situatie in Gaza/Egypte:

Bestreden beslissingen stellen dat niet iedere inwoner gevaar loopt, doch negeert recente, door de RvV erkende, structurele humanitaire catastrofe in Gaza én de onmogelijkheid tot bescherming in Egypte. Het risico mag niet alleen op burgers persoonlijk worden afgewenteld, maar vereist reële toegang tot basisrechten en bescherming, zoals recent bevestigd (RvV 21 oktober 2025).

Geen of gebrekkig onderzoek naar psychologische, medische, sociale kwetsbaarheid: Individuele kwetsbaarheden door oorlog, trauma, medische nood, identificatie met de vader (journalistiek activisme), familiale herkomst worden niet onderzocht (zie ook RvV 24 juli 2020, nr. 238939).

Bestreden beslissing legt de volledige bewijslast bij verzoekers, zonder ze redelijk te ondersteunen in het vergaren van bewijs uit een conflictgebied (Oorlog, chaos, administratieve onmogelijkheid). De RvV vraagt een billijke motivering van de overheid, rekening houdend met de praktische drempels (RvV 5 september 2023).

Het feit dat meerderjarige kinderen niet onder gezinshereniging vallen, betekent niet dat zij nooit in aanmerking komen voor humanitair visum wanneer gezinshereniging via reguliere weg onmogelijk is maar de familiale band en kwetsbaarheid reëel zijn (zie RvV 21 oktober 2025).

De bestreden beslissing bevat geen degelijke belangenafweging tussen het recht op bescherming, familiebanden, humanitaire situatie versus het migratiebeleid en openbare orde, verplicht door EHRM (RvV 5 september 2023).

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelfs in casu spreken van een situatie van machtsafwendings. Verwerende partij speelt als het ware “pingpong” met verzoeker, wanneer

hij haar doet geloven dat hij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te stellen dat de documenten niet worden aanvaard, omdat hij er nu anders over denkt.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom gekozen wordt voor een weigeringsbeslissing wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, noch proportioneel. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu is in casu ver zoek.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing is duidelijk op onzorgvuldige en gebrekkige wijze genomen. Dit vormt uiteraard een schending van het zorgvuldigheids-, het materieel motiverings-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel!

2.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21.)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Noch het begrip 'privé even'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De beslissing stelt dat het EVRM geen recht op toegang tot het grondgebied garandeert. Dat is correct, maar juist wanneer er reële en ernstige belemmeringen zijn om elders te verblijven (bv. onmenselijke situatie in Gaza/Egypte), kan het EVRM wél een verplichting creëren tot toelating, i.g.v. gezinshereniging (RvV 24 juli 2020, RvV 21 oktober 2025).

*Het bestaan van de hechte gezinsleven van **[verzoekers met hun ouders en siblings]** wordt niet in twijfel getrokken. Desondanks wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden én onvoldoende gewicht gegeven aan het privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals beschermd onder art. 8 EVRM.*

Ook dit middel is bijgevolg gegrond.

3.

Verwerende partij had verzoekers moeten horen vooraleer een weigeringsbeslissing te nemen, minstens om duidelijkheid te bekomen over de bedoeling van de aanvraag. De externe diensten die de visumaanvragen verzorgen, hebben deze stukken ontvangen zonder enige opmerkingen hierover te formuleren en na het aanhoren van de informatie die besloten lag in die stukken. De vraag is thans of deze stukken wel ooit in het dossier hebben gezeten. Dat er geen stukken of nota's werden overgemaakt aan verwerende partij is een grove tekortkoming van de bevoegde dienst, waar verzoekers geen schuld aan treft. Dat verweerster verzoekers thans hoogst ten onrechte verwijt hun ten laste zijn niet te bewijzen, is een andere foutieve dimensie.

Dat verwerende partij dit dan ook als punt aanhaalt om haar onterechte beslissing te staven, is hoogst onjuist, onrechtvaardig en onbillijk.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat sedert artikel 6, lid 1 van het Verdrag van Lissabon primair recht uitmaakt en dus primeert op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11) verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van het Unierecht betreft, is het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, in casu van toepassing.

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld om werkelijk en naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken alvorens te worden onderworpen aan een administratieve beslissing aangaande zijn belangen. Het Hof heeft in zijn arrest van 21 december 2011, C-27/09 P, onder paragraaf 65 geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal worden genomen.

Indien verzoekers op de hoogte zouden zijn geweest van het standpunt dan wel de indrukken van het bestuur, namelijk dat zij hun ten laste zijn onvoldoende zouden hebben aangetoond, dan hadden verzoekers de nodige toelichting en bewijsstukken kunnen voorleggen.

Verwerende partij had in dit geval rekening kunnen houden met de bijkomende uitleg en documenten van verzoekers. De kans is erg reëel dat verwerende partij in dat geval tot een andere beslissing was gekomen.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing dan ook het hoorrecht.

4.

Verzoekers houden zich het recht voor om eventueel nog aanvullende stukken neer te leggen."

3.2. In het inleidend verzoekschrift hebben de verzoekers het volgende enig middel uiteengezet:

"Conform vaste rechtspraak van uw Raad volstaat het om een middel als ernstig te beschouwen wanneer op het eerste zicht dit middel als ontvankelijk en gegrond kan worden beschouwd. Volgende grieven kunnen gericht worden tegen de motieven en argumentatie van de administratieve beslissing, op basis van de aangehaalde wetsartikelen en rechtspraak, en in het licht van de context van verzoekers die humanitair gezinshereniging aanvragen.

- art. 8 EVRM,
- art. 17 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging,
- art. 9 en 13 Vw.,
- art. 52, §4 Vreemdelingenbesluit,
- Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,
- Beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder o.a. de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

1.

Op datum van 20.02.2025 hebben verzoekers een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Bij beslissing dd. 19.12.2025 werd dit verzoek geweigerd en op datum van 21.12.2025 werden verzoekers in kennis gesteld hiervan.

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Art. 3 Wet 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat de motieven draagkrachtig zijn, dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de

betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS 11 december 2015, nr. 233. 222).

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De materiële motiveringsplicht houdt dus in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich vergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28602; RvV 11 juni 2009, nr. 28599.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28.599.)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het **vertrouwensbeginsel** houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de sczijn (sic) die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Vastgesteld dient dat artn. 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, art. 62 Vw. en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissingen niet afdoende meedeelt waarom in concreto een weigeringsbeslissing werd opgelegd. Verweerster dient in haar beslissingen een in concreto beoordeling te maken en geen stereotype houdingen aan te nemen.

De bestreden beslissingen baseren zich op algemene uitspraken over de Gazastrook, Hamas en geweld, zonder een concrete analyse van de individuele situatie en persoonlijke kwetsbaarheden van Nahed en Mohammed. Het ontbreken van bewijs van actuele bescherming in Egypte wordt niet genuanceerd volgens persoonlijke omstandigheden en de al dan niet tijdelijke aard van hun verblijf aldaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verlangt een individuele toetsing, geen puur generieke landeninfo (cfr. RvV 21 oktober 2025, nr. 334734).

Onvoldoende beschouwing omtrent gezins- en afhankelijkheidsbanden:

Het recht op gezinsleven werd verengd tot de financiële afhankelijkheid, terwijl het EHRM, RvV en HvJ eisen dat ook andere vormen van afhankelijkheid minstens moeten worden onderzocht (medisch, psychologisch, sociaal, familiaal, emotioneel). EHRM vereist bijkomende afhankelijkheid niet uitsluitend financieel (zie ook RvV 5 september 2023, nr. 293747).

Vader geniet internationale bescherming. De situatie en kwetsbaarheid van zijn kinderen wordt onvoldoende betrokken.

Onvolledige en formele beoordeling van bewijsstukken:

Verweerster erkent geen bewijs omdat er geen bankoverschrijvingen werden ingediend voor financiële afhankelijkheid. Dit is een te formele eis: afhankelijkheid kan blijken uit feiten, getuigenissen, levensomstandigheden (zie ook RvV 5 september 2023, HvJ Bolbol).

Onvoldoende toetsing aan actuele humanitaire situatie in Gaza/Egypte:

Bestreden beslissingen stellen dat niet iedere inwoner gevaar loopt, doch negeert recente, door de RvV erkende, structurele humanitaire catastrofe in Gaza én de onmogelijkheid tot bescherming in Egypte. Het risico mag niet alleen op burgers persoonlijk worden afgewenteld, maar vereist reële toegang tot basisrechten en bescherming, zoals recent bevestigd (RvV 21 oktober 2025).

Geen of gebrekkig onderzoek naar psychologische, medische, sociale kwetsbaarheid: Individuele kwetsbaarheden door oorlog, trauma, medische nood, identificatie met de vader (journalistiek activisme), familiale herkomst worden niet onderzocht (zie ook RvV 24 juli 2020, nr. 238939).

Onjuiste of beperkte toepassing van artikel 8 EVRM:

De beslissing stelt dat het EVRM geen recht op toegang tot het grondgebied garandeert. Dat is correct, maar juist wanneer er reële en ernstige belemmeringen zijn om elders te verblijven (bv. onmenselijke situatie in Gaza/Egypte), kan het EVRM wél een verplichting creëren tot toelating, i.g.v. gezinshereniging (RvV 24 juli 2020, RvV 21 oktober 2025).

Onjuist of te beperkt begrip van de bewijslast:

Beslissing legt de volledige bewijslast bij de aanvragers, zonder ze redelijk te ondersteunen in het vergaren van bewijs uit een conflictgebied (Oorlog, chaos, administratieve onmogelijkheid). De RvV vraagt een billijke motivering van de overheid, rekening houdend met de praktische drempels (RvV 5 september 2023).

Te enge interpretatie van familiehereniging buiten artikel 10 Vreemdelingenwet:

Het feit dat meerderjarige kinderen niet onder gezinshereniging vallen, betekent niet dat zij nooit in aanmerking komen voor humanitair visum wanneer gezinshereniging via reguliere weg onmogelijk is maar de familiale band en kwetsbaarheid reëel zijn (zie RvV 21 oktober 2025).

Gebrek aan proportionaliteit en belangenafweging:

Beslissing bevat geen degelijke belangenafweging tussen het recht op bescherming, familiebanden, humanitaire situatie versus het migratiebeleid en openbare orde, verplicht door EHRM (RvV 5 september 2023).

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend (sic) voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelfs in casu spreken van een situatie van machtsafwendings. Verwerende partij speelt als het ware “pingpong” met verzoeker, wanneer hij haar doet geloven dat hij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te stellen dat de documenten niet worden aanvaard, omdat hij er nu anders over denkt.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom gekozen wordt voor een weigeringsbeslissing wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, noch proportioneel. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu is in casu ver zoek.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing is duidelijk op onzorgvuldige en gebrekkige wijze genomen. Dit vormt uiteraard een schending van het zorgvuldigheids-, het materieel motiverings-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel!

2.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. (EHRM 13 februari 2001,

Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21.)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Noch het begrip 'privé even'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Het bestaan van de hechte gezinsleven van verzoeker met zijn zonen wordt niet in twijfel getrokken. Desondanks wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden én onvoldoende gewicht gegeven aan het privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals beschermd onder art. 8 EVRM.

Ook dit middel is bijgevolg gegrond.

3.

Verwerende partij had verzoekers moeten horen vooraleer een weigeringsbeslissing te nemen, minstens om duidelijkheid te bekomen over de bedoeling van de aanvraag. De externe diensten die de visumaanvragen verzorgen, hebben deze stukken ontvangen zonder enige opmerkingen hierover te formuleren en na het aanhoren van de informatie die besloten lag in die stukken. De vraag is thans of deze stukken wel ooit in het dossier hebben gezeten. Dat er geen stukken of nota's werden overgemaakt aan verwerende partij is een grove tekortkoming van de bevoegde dienst, waar verzoekers geen schuld aan treft. Dat verweerster verzoekers thans hoogst ten onrechte verwijt hun ten laste zijn niet te bewijzen, is een andere foutieve dimensie.

Dat verwerende partij dit dan ook als punt aanhaalt om haar onterechte beslissing te staven, is hoogst onjuist, onrechtvaardig en onbillijk.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat sedert artikel 6, lid 1 van het Verdrag van Lissabon primair recht uitmaakt en dus primeert op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11) verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van het Unierecht betreft, is het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, in casu van toepassing.

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld om werkelijk en naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken alvorens te worden onderworpen aan een administratieve beslissing aangaande zijn belangen. Het Hof heeft in zijn arrest van 21 december 2011, C-27/09 P, onder paragraaf 65 geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal worden genomen.

Indien verzoekers op de hoogte zouden zijn geweest van het standpunt dan wel de indrukken van het bestuur, namelijk dat zij hun ten laste zijn onvoldoende zouden hebben aangetoond, dan hadden verzoekers de nodige toelichting en bewijsstukken kunnen voorleggen.

Verwerende partij had in dit geval rekening kunnen houden met de bijkomende uitleg en documenten van verzoekers. De kans is erg reëel dat verwerende partij in dat geval tot een andere beslissing was gekomen.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing dan ook het hoorrecht.

4.

Verzoekers houden zich het recht voor om eventueel nog aanvullende stukken neer te leggen."

3.3. Artikel 39/81, vierde, vijfde, zesde en zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesamenvatting wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesamenvatting neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesamenvatting, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesamenvatting, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Hieruit blijkt dat de verzoekers de keuze hadden om al dan niet een synthesesamenvatting in te dienen. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekers reeds binnen de voorziene termijn van acht dagen, voorzien in artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, een synthesesamenvatting hebben neergelegd. Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in de synthesesamenvatting alle middelen moeten worden samengevat. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er voorts toe gehouden uitspraak te doen op basis van de synthesesamenvatting.

Onder meer in zijn arrest van 16 september 2014 met nummer 228.376 heeft de Raad van State geoordeeld omtrent de bij artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten om een synthesesamenvatting neer te leggen:

“Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesamenvatting als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesamenvatting op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6-7) Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een “replieksamenvatting”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever van 29 december 2010 stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werd gekopieerd in de replieksamenvatting, zodat deze laatste in vele gevallen een overbodig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23)

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesamenvatting.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

De Raad van State wees in zijn arrest nr. 226.907 van 27 maart 2014 eveneens op het volgende:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op wettige wijze besloten dat het letterlijk hernemen van de middelen niet als een samenvatting kan worden beschouwd en dat de door verzoekster neergelegde akte, waarvan niet wordt betwist dat zij uitsluitend een herhaling van de middelen bevatte, niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voldeed. Al komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, hij kan wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidend verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet beantwoordt vermits hij geen samenvatting van het middel of een repliek op de nota van de verwerende partij bevat. (...)

5.3. De vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet vormt geen ongeoorloofde beperking van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor verzoekster tot de rechter niet disproportioneel verminderd. Verzoekster heeft immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesesememorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over haar middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesesememorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dient te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover verzoekster beschikt en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd. (...)

5.4. (...)

5.5. (...)

5.6. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de Vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een synthesesememorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een synthesesememorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesesememorie omdat hij beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat verzoeksters synthesesememorie geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van verzoekster vaststellen.

Al is het eerste onderdeel van het eerste middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan verzoekster geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van de overige onderdelen van het middel blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie waarin verzoekster slechts letterlijk het middel uit het inleidende verzoekschrift herneemt, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesesememorie voldoet. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling verzoeksters beroep opnieuw zou moeten verwerpen, evenwel zonder te verwijzen naar het ontbreken van het vereiste belang. (...)

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en uit de sedert de wijziging van die bepaling met artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift niet volstaat in de synthesesememorie.

Indien een verzoekende partij immers niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen haar middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan zij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad van de neerlegging van het administratief dossier dat zij geen syntheseseminarie wenst in te dienen. Indien een verzoekende partij in die omstandigheden toch vraagt om een syntheseseminarie in te dienen en zij zich vervolgens in die syntheseseminarie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt zij dilatoir. Op die wijze verlengt zij immers nodeloos de behandelingsduur van haar zaak en vergroot zij de administratieve last voor de partijen en de Raad.

Indien een verzoekende partij daarentegen haar middel of middelen wenst aan te houden en zij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan zij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een syntheseseminarie in te dienen en daarin haar middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien zij haar middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt zij immers tegemoet aan de hierboven aangehaalde bekommernis in de verantwoording bij het amendement dat tot de voornoemde wijziging van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet heeft geleid om haar toe te laten *“te repliceren op het verweer tegen de middelen die [zij] wel wenst aan te houden zodat [zij] de middelen samenvat”* (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 28 november 2018, nr. 13.076 (c)).

De Raad stelt vast dat de thans voorliggende syntheseseminarie geen samenvatting van het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, bevat. Naast een herneming van de argumentatie zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, bevat de syntheseseminarie in tegendeel een aantal nieuwe kritieken en uiteenzettingen en zijn er daarnaast ook enkele meer subtiële wijzigingen aangebracht op de uiteenzettingen van het inleidend verzoekschrift. Voor de duidelijkheid werden deze punctuele wijzigingen en aanzienlijke uitbreidingen op het middel onder punt 3.1. van onderhavig arrest in het vet en tussen vierkante haken gezet.

De Raad wijst erop dat de gedinginleidende akte, dit is het verzoekschrift, de grenzen van de rechtsstrijd bepaalt. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de syntheseseminarie:

“De herinvoering van de syntheseseminarie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging. De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een syntheseseminarie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden

afgeweken. Dergelijke middelen dienen dan ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk te worden opgeworpen.

Ter terechtzitting werd de verzoekende partij erop gewezen dat de thans voorliggende synthesesamenvatting niet wettensconform is, hetgeen impliceert dat het beroep moet worden verworpen. De advocaat van de verzoeker repliceert hieromtrent dat de toevoegingen in de synthesesamenvatting een bijkomende repliek uitmaken op het verweer in de nota met opmerkingen.

Deze repliek kan niet worden aangenomen.

Het gaat immers om de volgende nieuwe uiteenzettingen die worden toegevoegd aan het enig middel, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift:

“Verzoekers zijn op 21.04.2024 moeten vluchten uit de Gazastrook samen met hun moeder en twee minderjarige zussen, als gevolg van de verwoestende oorlogssituatie, de massale bombardementen, het haatklimaat en het alomtegenwoordige dodelijk geweld. Thans zijn enkel verzoekers nog in Egypte achtergebleven: hun moeder en zussen zijn via gezinshereniging alvast in België toegelaten en herenigd met hun vader.

(...)

Egypte weigert verzoekers een formele vluchtelingenstatus of verblijfsmachtiging toe te kennen. Zij verblijven er bijgevolg zonder recht op bescherming, in een kamp voor illegalen, in uiterst precaire leefomstandigheden. Zij zijn voor hun overleven in hoofdzaak aangewezen op occasionele liefdadigheid en hulp van voorbijgangers voor eten en kleding. Wettelijke sociale, medische of structurele begeleiding ontbreekt volledig. Om te kunnen overleven is men soms zelfs genoodzaakt op illegale wijze arbeid te verrichten, onder voortdurende vrees voor arrestatie of uitzetting.

De schrijnende levensomstandigheden hebben geresulteerd in ernstige fysieke en psychische gevolgen: verzoekers zijn ondervoed, kampen met gezondheidsproblemen en vertonen tekenen van zwaar psychologisch trauma als gevolg van oorlogservaringen, familiebreuk en onzekerheid over hun toekomst. Er is degelijk medische opvang noodzakelijk.

Hun vader in België, die de vluchtelingenstatus geniet, stuurt zoveel mogelijk financiële middelen maar deze blijken ontoereikend. Het klassieke bewijs (bankoverschrijvingen) is bovendien moeilijk of onmogelijk in deze omstandigheden, maar de afhankelijkheidsband blijkt uit de feitelijke situatie. De band met hun ouders en minderjarige zussen is bijzonder hecht, zowel materieel als emotioneel. Een verdere scheiding van hun gezinsleden – nu de moeder en zussen reeds in België zijn – zou disproportioneel, inhumain en strijdig zijn met het recht op gezinsleven, zoals erkend onder art. 8 EVRM en Richtlijn 2003/86/EG (RvV 27 september 2024, nr. 313625; RvV 7 februari 2023, nr. 284442).

In deze context hadden de Belgische autoriteiten, geleid op de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht (RvS 9 december 2025, nr. 265.110), een individueel onderzoek moeten voeren naar de medische, emotionele en familiale kwetsbaarheid van verzoekers, en dienden zij alternatieve bewijsmiddelen te aanvaarden gezien de feitelijke bewijshindernissen in Egypte en Gaza (RvV 30 november 2020, nr. 245057). De huidige motivering blijft te eng gefocust op formele criteria en bankbewijzen, zonder het bredere humanitaire noodscenario afdoende te wegen (RvV 9 oktober 2024, nr. 314480).

De combinatie van oorlogstrauma, familiale scheiding, medische en psychische kwetsbaarheid, gebrek aan bescherming in Egypte en het aantoonbaar bestaan van gezinsleven met hun vader en inmiddels reeds herenigde moeder en zussen in België, levert een uitzonderlijke humanitaire situatie op. In het licht van de relevante nationale en Europese regelgeving, alsook de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen én het EHRM, kan van verzoekers niet worden verwacht dat zij met klassieke bankafschriften of formeel bewijs hun afhankelijkheid onderbouwen.

Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissing te vernietigen wegens schending van het recht op gezinsleven, het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel, en het niet uitvoeren van een individueel onderzoek, zoals onder meer beklemtoond in RvV 27 september 2024, nr. 313625, RvV 9 oktober 2024, nr. 314480 en RvS 9 december 2025, nr. 265.110.

(...) Bovendien werden verzoekers onvoldoende geïnformeerd dergelijke bewijsstukken bij te brengen.”

Daarnaast wordt de kritiek in het inleidend verzoekschrift, dat het bestaan van het hechte gezinsleven “*van verzoeker met zijn zonen*” niet in twijfel wordt getrokken, gewijzigd in de kritiek dat het hechte gezinsleven “*van verzoekers met hun ouders en siblings*” niet in twijfel wordt getrokken.

Het is duidelijk dat al deze nieuwe uiteenzettingen geen daadwerkelijke reactie vormen op enig verweer in de nota met opmerkingen en dat deze nieuwe uiteenzettingen ook geen betrekking hebben op zaken die de verzoeker pas heeft kunnen vernemen na het instellen van het beroep (bv. middels inzage in het administratief dossier). Het betreft in tegendeel een nieuwe inhoudelijke betwisting en uitgebreide argumentatie die op geen enkele wijze in verband wordt of kan worden gebracht met deze of gene verweermiddelen opgenomen in de nota met opmerkingen en waarvan kan worden aangenomen dat de verzoeker ze reeds in het verzoekschrift had kunnen uiteenzetten.

Nergens kan in de synthesesamenvatting een samenvatting van het middel of een werkelijke repliek op het verweer in de nota met opmerkingen worden teruggevonden. In tegendeel wordt het enig middel volledig hernomen én bovendien uitgebreid met nieuwe uiteenzettingen en kritieken. Zoals hoger aangegeven, kan het neerleggen van de synthesesamenvatting niet worden aangewend om bijkomende middelen of argumentaties naar voor te brengen.

De Raad stelt dan ook vast dat in de thans voorliggende synthesesamenvatting geen enkele samenvatting van het in het verzoekschrift uiteengezette middel kan worden teruggevonden, noch een werkelijke repliek op het verweer dat in de nota met opmerkingen wordt gevoerd. Bijgevolg moet het beroep worden verworpen (*cf.* RvS 27 maart 2014, nrs. 226.907 tot 226.912).

Het beroep wordt verworpen bij gebrek aan een wetsconforme synthesesamenvatting.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE